

CHRIS CARTER

DE SCHUIJ
PLAATS

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Chris Carter
Oorspronkelijke titel: *Hide and Seek*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Magdalena Wasizek, Trevillion Images
Foto auteur: © Neil Spence Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook, UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2071 6
ISBN 978 94 027 7753 6 (e-book)
NUR 330
Eerste druk juli 2026

Originale uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd, Londen.

The right of Chris Carter to be identified as author of this work has been asserted in accordance with sections 77 and 78 of the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Wil je nog meer weten over Chris Carter?
Bezoek dan de speciale pagina voor nieuws en
andere (win)acties, waardoor je als eerste op de hoogte bent.

Vanuit de beklagdenbank zag Nelson Stewart de twaalf juryleden – zes mannen, zes vrouwen – terugkeren in de rechtszaal. Hun hakken klikten in uiteenlopende ritmes op de houten vloerplanken en creëerden een onheilspellende mars die door de rechtszaal weerkaatste. Hoewel geen van hen zelfs maar zijn kant op keek toen ze hun plekken weer innamen, probeerde Nelson uit alle macht zijn lot van hun uitdrukkingloze gezichten af te lezen.

De afgelopen zes dagen hadden die twaalf juryleden geluisterd naar elk verslag, elk woord, elk detail dat hun was voorgelegd door de aanklager, de verdediging en de dertien getuigen die waren opgeroepen om verhoord te worden.

De afgelopen zes dagen, terwijl het proces zich langzaam ontrolde, had Nelson de twaalf juryleden gadegeslagen, die nu en dan zijn kant op keken en zijn gezichtsuitdrukking en zijn lichaamstaal afspeurden op zoek naar tekenen van schuld – heen en weer schuiven op zijn stoel, friemelen aan zijn kleding, nerveus aan zijn handen krabben, hevig slikken, veel met zijn ogen knipperen – alles wat hem zou kunnen verraden. Nelson had de instructies van Tenor Bryant, zijn advocaat, echter tot in de perfectie opgevolgd.

‘Nelson,’ had Bryant gezegd bij hun laatste ontmoeting voor het proces, zeven dagen geleden. ‘Je moet heel goed naar me luisteren, want dit is van het grootste belang. Als het proces morgen van start gaat, wil ik dat je geen emoties toont, helemaal níets. Ik doe dit al lang genoeg om te weten dat elke uitdrukking, elke reactie die je laat zien, in je nadeel zal worden gebruikt, hoe oprecht die uitdrukkingen en reacties ook zijn. Als je huilt, al is het maar een enkele traan, dan zullen ze denken dat je doet alsof. Als je glimlacht, zullen ze zeggen dat je het proces niet serieus neemt. Als

je nerveus overkomt, zullen ze denken dat dat komt doordat je schuldig bent. Bij een proces tellen niet alleen de woorden die worden gesproken. Iedereen zal naar jou kijken... Voortdurend... en heel nauwlettend. Zeker de rechter, Rebecca Reeves, die een echte bitch kan zijn wanneer ze een zaak voorziet die over geweld tegen vrouwen gaat. Maar het belangrijkste van alles: wanneer de aanklager zijn zaak uiteenzet, wanneer je luistert naar getuigen die belastende dingen over jou zeggen, mag je absoluut geen tekenen van boosheid laten zien, hoezeer je ook denkt dat ze liegen. Geen uitbarstingen, geen gebalde vuisten, geen geknars met je tanden... Niets. Als je ook maar iets van woede laat blijken, dan verliezen we deze zaak.'

Vanaf dag één had Nelson Stewart als een roerloze potplant in het beklagdenbankje gezeten, precies zoals Bryant hem had opgedragen. Hij had helemaal niets laten blijken, tot zijn vrouw, Samantha Stewart, drie dagen geleden als eerste sleutelgetuige van het Openbaar Ministerie haar verklaring had afgelegd.

Nelson had Sam al negen weken niet gezien, sinds hij was gearresteerd wegens de verdenking dat hij haar in elkaar had geslagen en haar met handboeien aan de leiding in hun badkamer had geketend, waarop hij naar zijn wekelijkse pokeravondje met de jongens was vertrokken.

Toen Sam de rechtbank binnenkwam, was Nelson geschokt. Ze zag er moe en kwetsbaar uit, en het leek wel of ze in twee maanden tijd een paar jaar ouder was geworden. Ze was flink afgevallen, haar huid zag er grauw en droog uit en haar haar was onverzorgd, iets wat Nelson gedurende de twee jaar van hun huwelijk nooit had meegemaakt. Ondanks alles straalde haar verbluffende schoonheid er nog steeds doorheen.

Toen Sam plaatsnam in de getuigenbank, begon ze bijna meteen te huilen. Snikkend vertelde ze het hof hoe snel hun huwelijk tot een hel was verworden. Onder de oplettende blikken en de scherpe oren van alle aanwezigen in rechtszaal nummer 1 legde Samantha Stewart, met behulp van een aantal polaroids die door het OM werden geproduceerd, uit dat het sprookje van haar huwelijk maar iets meer dan drie maanden had geduurd. Toen begon alles te veranderen. Hun ruzies werden luider en heviger, ze brachten steeds meer nachten apart van elkaar door en Nelsons lontje werd almaar korter, tot de avond dat er iets bij hem knapte en hij haar voor het eerst in het gezicht sloeg.

Ze verklaarde dat de pakken slaag die ze in de daaropvolgende negentien maanden van haar man kreeg steeds frequenter en gewelddadiger werden, tot ze voor haar leven begon te vrezen. Ze vertelde het hof dat de avond waarop haar man werd gearresteerd niet de eerste keer was dat hij haar met handboeien aan de leiding in de badkamer van hun huis in Woburn, Massachusetts, had vastgeketend. Het was al een aantal keer eerder gebeurd, en dat was de reden dat ze een prepaidtelefoon in de handdoekenla in de badkamer had verstopt.

Nadat Nelson de deur achter zich op slot had gedaan en Sam bloedend, gekneusd en vastgeketend onder de wastafel had achtergelaten, had ze vijf minuten gewacht om zeker te weten dat hij niet terugkwam. Zodra ze ervan overtuigd was dat haar man het huis echt had verlaten, had ze de verstopte telefoon gepakt en eindelijk de politie gebeld.

Het OM, dat heel goed wist hoe effectief dit was bij een proces, verzocht de rechter om het opgenomen telefoontje naar de alarmcentrale af te mogen spelen. Ze wilden dat de jury de wanhoop in de stem van Samantha Stewart zou horen.

VROUWELIJKE CENTRALIST: ‘911, wat is uw noodgeval?’

SAM (fluisterend): ‘Ik... Ik word in mijn huis gevangengehouden door mijn man. Hij is... heel gewelddadig. Ik ben... doodsbang.’

VROUWELIJKE CENTRALIST: ‘Hoe heet je, lieverd?’

SAM: ‘Samantha... Samantha Stewart... Sam.’

VROUWELIJKE CENTRALIST: ‘En hoe heet je man, Sam?’

SAM: ‘Nelson Stewart.’

VROUWELIJKE CENTRALIST: ‘Sam, fluister je omdat je in gevaar verkeert? Is je man op dit moment bij je in het huis?’

SAM (nog steeds op fluistertoon): ‘Nee. Hij is weggegaan, maar ik weet niet hoelang hij wegblijft. Help me alsjeblieft. Ik ben zo bang.’ (De emotie leek Sams toch al zwakke stem te verstikken.) ‘Ik zit vastgeketend aan de leiding in de badkamer. Ik kan er niet uit.’

VROUWELIJKE CENTRALIST: ‘Je zit “vastgeketend” aan de leiding in de badkamer?’ (Er klonk iets van ongeloof door in de stem van de centralist.)

SAM: ‘Ja.’

VROUWELIJKE CENTRALIST: ‘Wat is je adres, Sam?’

Terwijl Sam haar adres opgaf, hoorde iedereen in de rechtbank de centralist haastig mee typen aan de andere kant van de lijn.

VROUWELIJKE CENTRALIST: 'Sam, ben je gewond?'

SAM: 'Ja.'

VROUWELIJKE CENTRALIST: 'Hoe erg is het? Bloed je? Heb je levensbedreigende verwondingen?'

SAM: 'Nee. Ik bloed niet meer. Ik ben alleen maar beurs. Mijn lip en mijn oog zijn gezwollen.'

VROUWELIJKE CENTRALIST: 'Oké, Sam, er zijn agenten naar je onderweg, maar ik blijf aan de lijn tot zij er zijn, voor het geval je man terugkomt. De agenten zijn er binnen drie minuten.'

SAM: 'Ik... Ik kan de deur niet bereiken. En ze zullen me niet kunnen horen. Ik zit vastgeketend in de badkamer die bij onze slaapkamer hoort, aan de achterkant van het huis.'

VROUWELIJKE CENTRALIST: 'Geen zorgen, Sam, ik zal de agenten opdracht geven om de deur te forceren. Ze hebben geen huiszoekingsbevel nodig, want je wordt gevangengehouden en je leven is in gevaar. Ze komen wel binnen. Geloof me. Zit er een alarm op het huis?'

SAM: 'Ja.'

VROUWELIJKE CENTRALIST: 'Weet je de code?'

SAM: 'Ja, dat is... 071421.' (Het praten leek nog moeilijker te gaan.) 'Schiet alsjeblieft op.'

VROUWELIJKE CENTRALIST: 'Ze zijn er bijna, Sam. Waar ben je precies?'

SAM: 'In de badkamer bij onze slaapkamer. Op de tweede verdieping, laatste deur, aan het eind van de overloop. De deur van de badkamer zit op slot. Je moet eerst door de slaapkamer. Ik weet niet of die op slot zit, maar waarschijnlijk wel.'

VROUWELIJKE CENTRALIST: 'Dat geeft niet, Sam, die forceren ze wel.' Er klonk een korte stilte.

VROUWELIJKE CENTRALIST: 'Oké, Sam, de agenten zijn nu bij je huis. Nog even volhouden, ze zijn zo bij je. Je hoeft niet bang meer te zijn, hoor je me?'

SAM: 'Dank je wel... Heel erg bedankt.'

De woorden klonken tussen de snikken door. De opname werd beëindigd.

Het was tijdens de verklaring van Sam, die het hof net had verteld over de eerste keer dat Nelson haar onder de blauwe plekken in de badkamer had vastgeketend, dat Nelson zijn zelfbeheersing verloor.

‘Je bent een gore leugenaar, kutwijf!’ Hij sprong overeind, waarop de rechter direct een klap met haar hamer gaf en eiste dat de orde hersteld zou worden.

‘Raadsman,’ snauwde rechter Reeves, Tenor Bryant aanstarend met een blik die diamanten had kunnen verpulveren. ‘Als u uw cliënt niet in toom kunt houden, klaag ik ú aan wegens minachting van het hof en laat ik uw cliënt uit de rechtszaal verwijderen. Is dat duidelijk?’

‘Ja, edelachtbare. Het spijt me.’ Bryant verontschuldigde zich vlug en legde zijn hand stevig op Nelsons schouder. ‘Het zal niet meer gebeuren.’

‘Dat mag ik hopen.’

‘Wat ben je in vredesnaam aan het doen?’ briepte Bryant tegen Nelson.

‘Ze is een gore leugenaar,’ herhaalde Nelson door opeengeklemd kaken. De woede droop zowat uit zijn mondhoeken, als slangengif.

‘Zou kunnen,’ beaamde Bryant. ‘Maar met die kleine uitbarsting van jou kon je onze zaak weleens de nek omgedraaid hebben, Nelson. Jezus christus, wil je soms naar de gevangenis? Van nu af aan wil ik dat je zo stil bent als een muis, hoor je me? Wat zij, of wie dan ook, ook zegt, je verroert je niet... Je zegt geen woord. Begrepen?’

Nelson klemde zijn kaken op elkaar tot de pijn door het bot schoot.

Na de verklaring van Samantha riep het OM zijn tweede en laatste sleutelgetuige op, dokter Louise Steinmann.

Dokter Steinmann was een bekende en zeer gerespecteerde psychotherapeut, met een privépraktijk in Boston, zo’n vijftien kilometer ten zuiden van Woburn. Ze verklaarde dat Samantha Stewart de afgelopen vijftientig maanden cliënt bij haar was geweest en dat ze de praktijk gemiddeld twee keer per week bezocht. Na zo’n negen maanden therapie was het de psychotherapeut opgevallen dat er blauwe plekken op Sams lichaam begonnen te verschijnen. Hoewel Sam haar had verteld dat ze nogal onhandig was en zich vaak stootte, getuigde dokter Steinmann dat ze genoeg ervaring had met slachtoffers van huiselijk geweld om te weten dat de kneuzingen het gevolg waren van lichamelijke agressie, niet van botsingen met meubilair.

Gedurende de rest van het proces, inclusief de getuigenis van dokter

Steinmann, hield Nelson Stewart zich aan zijn belofte. Hij bleef zo stil en zo roerloos zitten als hij maar kon. Tot gistermiddag, toen het OM onverwacht een kernbom in de schoot van de verdediging liet ontploffen.

2

Een dag eerder

Na vijf lange, vermoeiende dagen in de rechtszaal zag het er naar uit dat zowel het OM als de verdediging klaar was met het presenteren van hun zaak aan de jury. Samen hadden ze in totaal twaalf getuigen opgeroepen, die stuk voor stuk een uitgebreid verhoor en kruisverhoor hadden ondergaan en in sommige gevallen nogmaals door de aanklager waren ondervraagd. Rechter Reeves besloot dat ze de volgende ochtend verder zouden gaan met de slotpleidooien van beide kanten. Het OM zou beginnen. Zodra de slotpleidooien achter de rug waren, zou de jury de opdracht krijgen om zich terug te trekken om te beginnen aan hun beraad.

Om halfvier 's middags, toen de laatste getuige voor de verdediging naar beneden stapte, stond Tenor Bryant op het punt om zijn zaak af te ronden toen Leonard Sutton de deur van de rechtszaal opengooide en naar de tafel van de aanklager beende.

Sutton was de hoofdonderzoeker van het kantoor van het OM in Woburn en een expert in het opsporen van vermiste getuigen. Toen hij de rechtszaal binnenkwam en zich over het middenpad naar voren haastte, werd hij gevolgd door een heleboel geïntrigeerde en verwachtingsvolle blikken, in het bijzonder die van rechter Reeves.

'Wat gebeurt er in mijn rechtszaal?' vroeg ze, nog voordat Sutton stil bleef staan.

De aanklager, George Oakfield, die ook de officier van justitie was voor het district Middlesex in Massachusetts, moest zijn stoel helemaal ronddraaien om achter zich te kunnen kijken. Hij was werkelijk een enorme kerel, te groot om zijn bovenlijf te kunnen wenden.

'Eh... Eén momentje, alstublieft, edelachtbare,' zei hij met een voorzichtig opgestoken vinger naar de rechter.

Sutton bereikte de tafel, overhandigde Oakfield een stukje papier en fluisterde toen iets in zijn oor.

‘Mr Oakfield,’ drong de rechter aan. ‘Mijn rechtszaal is geen cocktailbar.’

‘Ja, edelachtbare,’ antwoordde de aanklager, die zijn stoel weer terugdraaide. ‘Mijn oprechte excuses voor de verstoring.’

Achter de tafel van de verdediging staarden Nelson en Bryant bezorgd naar Oakfield.

‘Wat zullen we nu krijgen?’ vroeg Nelson met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Dat durf ik niet precies te zeggen,’ antwoordde Bryant, die heel subtiel zijn hoofd schudde. ‘Maar dat Leo de rechtszaal binnen komt rennen vlak voordat ik onze zaak wilde afsluiten, is waarschijnlijk slecht nieuws... voor ons.’

‘Wie is Leo in godsnaam?’

Voordat Bryant kon antwoorden, wuifde Oakfield met het vel papier dat Sutton hem had gegeven naar rechter Reeves.

‘Edelachtbare, met alle respect... kunnen we overleggen?’ Zijn blik schoot even naar Tenor Bryant, die woedend terug staarde.

Rechter Reeves keek ook niet al te blij, maar ze wenkte beide advocaten om naar haar toe te komen.

‘Wat gebeurt hier?’ vroeg ze onmiddellijk aan Oakfield, de microfoon op haar balie afdekkend met haar hand.

Oakfield pakte een zakdoek en depte de zweetdruppeltjes van zijn hals en zijn voorhoofd. Zijn wangen waren steevast roze, hoe warm of hoe koud het ook was, en hij gaf altijd de indruk dat hij bijna aan een zuurstoftank moest worden gekoppeld. Eerlijk is eerlijk, hij zag er totaal niet uit als de nietsontziende aanklager die hij was.

‘Edelachtbare,’ begon hij. ‘Ik weet dat we hier erg laat in het proces mee komen, maar aangezien noch wij, noch de verdediging de zaak officieel hebben afgesloten, vraag ik me af of u ons wilt toestaan een laatste getuige op te roepen voordat we schorsen voor vandaag.’

Bryants mond viel zo ver open dat zijn kaken de grond bijna raakten. ‘Wát? Een getuige? Dat méén je toch zeker niet?’ Hij wierp een wanhopige blik naar rechter Reeves. ‘Edelachtbare, u staat de aanklager toch zeker niet toe om in dit late stadium nog een nieuwe getuige op te roepen? Volgens de officiële getuigenlijst die bij aanvang van het proces is aangeleverd, hebben alle getuigen van zowel de aanklager als de verdediging hun verklaring af-

gelegd. Beide zaken zijn uitgebreid voor de rechtszaal bepleit. We stonden allebei op het punt om af te ronden.’

‘Maar dat hebben we nog niet gedaan,’ zei Oakfield. Zijn stem was een vreemde combinatie van schurend en fluweelzacht.

‘Dit is onacceptabel, edelachtbare,’ verklaarde Bryant. De ader in zijn nek was zo hevig gezwollen dat hij elk moment leek te kunnen barsten. ‘De aanklager neemt duidelijk zijn toevlucht tot een hinderlaagtactiek. Deze getuige is niet bij ons gemeld, wat betekent dat we geen idee hebben wie het is. En dat betekent weer dat we geen verhoor hebben kunnen voorbereiden. Dit is niet alleen onethisch, het is een stoot onder de gordel, en u kunt dit niet toestaan. De vrijheid van mijn cliënt staat hier op het spel, en –’

De rechter legde hem met een handgebaar het zwijgen op en richtte zich tot Oakfield. ‘Raadsman, ik neig ernaar om het met de verdediging eens te zijn. Dit lijkt inderdaad op een hinderlaag... Op een bijzonder laat moment, moet ik eraan toevoegen. Wie is die getuige die u alsnog wilt laten opdragen? Waarom hebt u deze getuige niet eerder genoemd? En waarom stond hij of zij niet op de getuigenlijst die het OM heeft aangeleverd?’

‘Omdat we tot gisteren niet wisten dat deze getuige bestond, edelachtbare.’

‘Lul niet, George,’ zei Bryant, terwijl hij een gezicht trok naar Oakfield. ‘Edelachtbare, de aanklager drijft duidelijk de spot met het hof. U mag dit niet toestaan.’

‘Het is de waarheid, edelachtbare.’ Oakfield hief verontschuldigend zijn handen. ‘Ik zweer dat we pas gisteren van haar bestaan op de hoogte waren, rond tien uur ’s ochtends.’ Hij gebaarde met zijn hoofd naar de tafel van de aanklager. ‘Toen heb ik Leonard Sutton, onze toponderzoeker, gevraagd of hij haar op kon sporen.’ Hij keek naar Bryant. ‘En je hebt gelijk, Tenor, ik stond op het punt om mijn zaak af te ronden, maar we hebben haar gevonden en ze is hier.’

‘Ze is wat?’ De rechter keek naar de deuren van de rechtszaal.

‘Ze is hier, edelachtbare,’ herhaalde Oakfield. ‘Net buiten de rechtszaal, en als u toestaat dat ze getuigt, zult u een schokkende verklaring horen die de uitkomst van deze rechtszaak volledig kan veranderen.’ Hij gaf haar het vel papier dat Sutton hem even daarvoor had overhandigd.

‘Edelachtbare, ik maak dringend bezwaar tegen deze sabotage.’ Bryant deed geen enkele poging om de woede uit zijn stem te weren. ‘Als de aan-

klager al sinds gisterochtend op de hoogte was van een mogelijke nieuwe getuige, waarom heeft hij daar dan gisteren geen melding van gemaakt... Of zelfs vandaag, aan het begin van de procesdag? Nee, hij heeft tot het laatste moment gewacht om met haar op de proppen te komen. Werkelijk, edelachtbare, u trapt toch niet in zo'n goedkope truc?

Opnieuw hief de rechter haar hand om Bryant het zwijgen op te leggen, terwijl ze de informatie op het vel papier doorlas. Toen ze klaar was, zweeg ze even, peinzend voor zich uit starend.

Beide raadsheren wachtten af.

Rechter Reeves keek op haar horloge. 'Goed,' zei ze ten slotte, zich richtend tot Bryant. 'We schorsen voor drie kwartier zodat u een verhoor kunt voorbereiden.' Haar blik verschoof naar Oakfield. 'Ik sta u toe om deze getuige op te roepen omdat de jury dit moet horen, maar waag het niet om dit nog eens in mijn rechtszaal te proberen. Is dat duidelijk?'

'Dit kunt u niet menen, edelachtbare!' riep Bryant uit, de rechter met grote ogen aanstarend. 'U kunt niet toestaan dat de aanklager ons zo pootje haakt. Dit gaat alle perken te buiten. Hoe kunnen we dit ooit een eerlijk proces noemen als de eiser kan doen waar hij zin in heeft?'

'Wilt u zeggen dat ik geen eerlijke rechter ben, raadshere?' kaatste de rechter terug. Ze was een grote Afro-Amerikaanse vrouw van zevenenvijftig, die vierentwintig jaar geleden was afgestudeerd aan Princeton University en keihard had gewerkt om het tot rechter te schoppen. Ze had ervaring aan beide kanten van het strafrecht – als aanklager en verdediger – en haar statistieken in beide disciplines waren niets minder dan indrukwekkend. Hoewel ze pas vier jaar rechter was, had Rebecca Reeves al de reputatie opgebouwd van iemand die keihard maar goudeerlijk was. Haar vragende blik bleef rusten op het gezicht van Tenor Bryant.

'Dat zei ik niet, edelachtbare, maar daarnet beaamde u nog dat de verdediging van mijn cliënt door het team van de aanklager in een hinderlaag werd gelokt. En nu staat u dat toch toe? Ik maak met klem bezwaar tegen uw beslissing, edelachtbare.'

'Uw bezwaar staat genoteerd, raadsmann,' zei de rechter, terwijl ze iets op haar notitieblok krabbelde. 'Maar mijn besluit staat vast. U hebt drie kwartier om een verhoor voor te bereiden.'

Bryant schudde vol ongeloof zijn hoofd. 'Hoe kan ik in vredesnaam een verhoor voorbereiden als ik niet eens weet wie deze getuige is, edelachtbare?'

‘Haar naam is Candice Logan.’ Het antwoord kwam van Oakfield. ‘En als je werkelijk wilt weten wie ze is, stel ik “met klem” voor dat je dat aan je cliënt vraagt.’ Hij liet zijn advies volgen door een grijns. ‘Hij weet wie ze is.’

‘What the fuck gebeurt hier?’ vroeg Nelson, toen Bryant bevend van woede en bezorgdheid terugkeerde bij de tafel van de verdediging.

Hij antwoordde met een nieuwe vraag. ‘Wie is Candice Logan?’

Nelsons hele gezicht leek ineen te zakken. ‘Fuck!’

Tenor Bryant wist dat de verdediging die hij en zijn team op poten hadden gezet niet sterk was, en hun zaak was nog wankeler geworden na de verklaringen van de beide sleutelgetuigen van de aanklager, Samantha Stewart en dokter Louise Steinmann. Maar in de staat Massachusetts was huiselijk geweld een ernstig misdrijf, waar een maximale straf op stond van vijf jaar in een staatsgevangenis. Dat betekende dat de aanklager voor een veroordeling een unanieme juryuitspraak nodig had. Als ook maar één jurylid aanleiding zag voor gerede twijfel, kwam er geen veroordeling. Bryant was er zeker van dat hij, ondanks de getuigenissen van Samantha Stewart en dokter Steinmann, genoeg had gedaan om in elk geval één jurylid aan het twijfelen te brengen. Hij had echter niet op een late verrassingsgetuige gerekend, zeker niet eentje die de rechter de opmerking dat de jury dit moest horen zou hebben ontlokt.

Het bleek dat hij zich terecht zorgen maakte.

Zelfs met het kruisverhoor en de vervolgonderveraging van de aanklager erbij duurde de getuigenis van Candice Logan nog geen dertig minuten, en in die dertig minuten maakte ze korte metten met elke mogelijkheid van ‘gerede twijfel’ voor de verdediging.

Miss Logan, in alle opzichten een opvallende vrouw, met blond haar en een figuur dat zelfs voor rechter Reeves aanleiding was om haar bril naar het puntje van haar neus te schuiven, verklaarde dat ze een affaire was begonnen met Nelson Stewart nadat ze hem iets meer dan een jaar geleden in een cocktaillounge in Boston had ontmoet. De affaire had elf maanden geduurd.

Tijdens de eerste onderveraging van Miss Logan wist de aanklager moeiteloos aan te tonen dat Nelson Stewart het bepaald niet nauw nam met de huwelijkse trouw en dat hij zijn vrouw bijna een jaar lang een rad voor ogen had gedraaid met een perfect web van leugens over late meetings, zakentripjes enzovoort.

De invalshoek van de minnares bracht de zaak van de verdediging al ernstige schade toe, maar het was nog niets vergeleken bij de verwoesting die George Oakfield met zijn volgende reeks vragen aanrichtte. ‘Miss Logan,’ zei hij, terwijl hij recht voor de juryleden ging staan en hen strak aanstaarde. ‘Mag ik vragen waarom er een eind is gekomen aan uw affaire met de verdachte, Nelson Stewart? Kunt u ons dat vertellen? Kreeg Mr Stewart spijt? Voelde hij zich schuldig omdat hij zijn vrouw bedroog?’

Candice Logan ademde diep in en liet haar blik naar de tafel van de verdediging glijden. Nelson Stewart staarde met een moordzuchtige blik terug.

‘Nee,’ antwoordde ze. ‘Dat was niet de reden.’

‘Wie beëindigde de relatie, Miss Logan?’ vroeg Oakfield, die het antwoord al kende.

‘Ik.’

‘En kunt u ons vertellen waarom?’

Nelson Stewart keek nog steeds naar Candice Logan alsof hij haar het liefst zou wurgen. Zijn hele houding schreeuwde: *doe het niet... Wáág het niet.*

Op dat moment kneep ze haar ogen nauwelijks waarneembaar samen, net genoeg om Nelson een duidelijke boodschap terug te sturen: *loop naar de pomp.*

‘Omdat ik het niet meer trok dat hij me steeds sloeg.’

Na de slotpleidooien kreeg de jury de opdracht om zich terug te trekken voor beraad. Het kostte hun iets minder dan vier uur om tot een oordeel te komen.

Vanuit het beklagdenbankje voelde Nelson één paar ogen een gat in de achterkant van zijn hoofd branden. Hij draaide zich om en keek naar het publiek, recht achter hem. Daar ontdekte hij Sam, die drie rijen achter de tafel van de aanklager zat. Haar ogen waren als laserstralen die regelrecht op hem gericht waren. Deze keer moest hij zijn blik afwenden. Voor zover hij wist had Sam gisteren voor het eerst over zijn affaire met Candice gehoord, en zelfs hij moest toegeven dat dat een afschuwelijke manier was om te ontdekken dat je man je had bedrogen.

Hij draaide zich weer terug.

Toen de juryleden hun plek innamen, ontstond er een opgewonden sfeer in de rechtszaal. De klerk ging op zijn plek zitten en keek naar de jury. De voorzitter stond op. Haar naam was Martha, en ze leek zo'n beetje in alle opzichten een gemiddelde vrouw – lengte, lichaamsbouw, huid, kledingstijl. In Nelsons ogen was ze echter een typische Karen, zo'n type dat gewoon voor de lol stennis schopt in een supermarkt over een prijsverschil van twee cent. Toen ze opstond, schoot haar nerveuze blik heel even naar Nelson, en toen keek ze weer naar de klerk.

De klerk somde de gebruikelijke introductie bij het juryoordeel op: de staat, de county en de rechtszaal waar ze zich bevonden, gevolgd door de naam van de verdachte en het nummer van de zaak. Toen richtte hij zich rechtstreeks tot de juryvoorzitter.

'Is de jury tot een unaniem oordeel gekomen?'

Er daalde een zware stilte over de rechtszaal neer, als een dichte ochtendmist.

Oakfield en Bryant richtten zich allebei een beetje op en hielden hun

adem in, als professionele duikers die op het punt stonden te water te gaan.

Voor de eerste keer sinds de start van het proces, zes dagen geleden, werd Nelson overspoeld door angst, het soort angst dat je tot in je kern verlamde. Ondanks alles wat er was gebeurd, was er een piepklein deeltje van zijn brein dat tot nu toe had geweigerd om de afgelopen negen weken als een realiteit te accepteren, dat hem bleef vertellen dat het wel goed zou komen, zoals het altijd goed was gekomen. Maar dat piepkleine deeltje van zijn brein was eindelijk het zwijgen opgelegd.

Vanuit het beklaagdenbankje hoorde hij Martha licht haar keel schrapen voordat ze haar schouders naar achteren trok. Alle blikken in de rechtszaal waren op haar gericht, en dat wist ze.

‘Ja,’ antwoordde ze met een gespannen, maar resoluut knikje.

‘Wat de eerste aanklacht betreft,’ begon de klerk. ‘Huiselijk geweld en lichamelijke mishandeling van Samantha Stewart, wat is hierover het oordeel van de jury?’

Voor Nelson leek de tijd zowat stil te staan. Hij wist dat het volgende woord dat Martha zou spreken zijn leven zou veranderen. En hij wist al wat dat woord zou zijn voordat het over haar lippen kwam.

‘Schuldig,’ antwoordde Martha met luide, heldere stem.

Daar was het. Acht letters... Twee lettergrepen... Eén woord. Eén woord dat Nelsons verleden zou bezoedelen, zijn heden zou veranderen en zijn toekomst zou verwoesten.

De hele rechtszaal kwam in beroering. Vanuit alle hoeken klonken kreten en commentaar. Nelson daarentegen stond er roerloos en zwijgend bij, zijn blik strak voor zich uit gericht, zijn hart kloppend in zijn keel, terwijl hij zijn hele leven voor zijn ogen in zag storten.

De klerk wachtte tot het geroezemoes was verstomd en stelde toen de voorzitter van de jury zijn tweede en laatste vraag.

‘Wat de tweede aanklacht betreft, wederrechtelijke opsluiting en vrijheidsberoving van Samantha Stewart, wat is hierover het oordeel van de jury?’

Nelson luisterde niet meer, maar niet omdat hij dat niet wilde. Het was een verdedigingsmechanisme dat zijn brein in werking stelde om nieuwe agressors buiten te sluiten die hem nog meer schade konden toebrengen. De geluiden om hem heen klonken gedempt, alsof hij zich onder water

bevond. Maar het maakte niet uit. Hij zag Martha's lippen bewegen, en zonder ook maar iets te horen, zonder ooit liplezen te hebben geleerd, wist hij wat ze had gezegd. Eén woord, niet twee.

De verwoesting van zijn leven was voltooid.

Overall klonk rumoer en gedempt geroezemoes.

Nelson kneep heel even zijn ogen dicht, terwijl rechter Reeves de orde in haar rechtszaal herstelde. Daarna deelde de rechter de raadsheren en de verdachte mee dat ze over twee weken een vonnis uit zou spreken, direct na het voorafgaande strafmaatonderzoek. Daarna gaf ze de beveiligers opdracht om Nelson in hechtenis te nemen. Voordat ze bij hem waren, had Nelson echter de kans om zich om te draaien en nog een laatste keer naar het publiek in de rechtszaal te kijken. Deze keer waren het zijn ogen die zich als laserstralen in Samantha boorden, vol woede.

'Jij kutwijf!' schreeuwde hij met een stem die door de rechtszaal bulderde. 'Als je denkt dat je nu van me af bent, dan vergis je je. Ik weet alles over je, alles. En waar je ook naartoe gaat, op een dag weet ik je te vinden. Dat beloof ik je. Ik zal verdomme spoken in je dromen, bitch. Je gaat de rest van je leven over je schouder kijken.'

Het lukte de twee beveiligers eindelijk om Nelson vast te grijpen en hem weg te slepen. Terwijl het publiek langzaam de rechtszaal uit stroomde, bleef Samantha achter, moeizaam ademend en met wankele benen. Want als er één ding was dat ze zeker wist, was het dat Nelson Stewart nooit loze beloftes deed.